

Sygn. akt VI KZ 12/12

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie adwokata **A. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 27 września 2012 r.,

zażalenia obwinionego

na zarządzenie Wiceprezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury

z dnia 15 maja 2012 r.,

odmawiające przyjęcia kasacji obwinionego jako niepodpisanej przez obrońcę
będącego adwokatem

p o s t a n o w i ł :
nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury orzeczeniem z dnia 15 października 2011 r., utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej z dnia 13 grudnia 2010 r., na mocy którego adwokat A. P. uznany został za winnego popełnienia dwóch przewinień dyscyplinarnych, określonych w art. 80 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 6 w zw. z § 8 kodeksu etyki adwokackiej oraz art. 80 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 64 zd. 2 kodeksu etyki adwokackiej, za które zostały mu wymierzone odpowiednio: kara zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres roku i kara pieniężna w wysokości 5-krotności podstawowej stawki izbowej.

Od orzeczenia Sądu drugiej instancji obwiniony wniósł kasację, którą sporządził i podpisał osobiście. W związku z tym, na mocy zarządzenia Wiceprezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 5 marca 2012 r.,

A. P. został wezwany do złożenia w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, kasacji sporządzonej i podpisanej przez adwokata lub radcę prawnego pod rygorem bezskuteczności jego pisma zatytułowanego „kasacja” z dnia 16 stycznia 2011 r., co skutkowało uprawomocnieniem się orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 15 października 2011 r.

W odpowiedzi na to wezwanie obwiniony ponownie wniósł kasację, sporządzoną i podpisaną przez samego siebie. Zarządzeniem z dnia 15 maja 2012 r. Wiceprezes Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury zarządził odmowę przyjęcia kasacji wobec nieusunięcia braku formalnego określonego w art. 526 § 2 k.p.k.

Na to zarządzenie obwiniony A. P. pismem z dnia 1 czerwca 2012 r. wniósł do Sądu Najwyższego zażalenie, w którym zaskarżonej decyzji zarzucał błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na ustaleniu, że obwiniony nie wykonał zarządzenia z dnia 5 marca 2012 r., mimo iż – w jego przekonaniu – dyspozycja zawarta w wezwaniu do uzupełnienia braku formalnego została wykonana.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Wniesienie kasacji w postępowaniu dyscyplinarnym jest dopuszczalne na podstawie art. 91a ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze, jednakże wskazana ustawa nie normuje kompleksowo trybu oraz przesłanek wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Z tego względu, na podstawie odesłania zawartego w art. 95n ustawy Prawo o adwokaturze, należy stosować odpowiednio przepisy o kasacji, uregulowane w Kodeksie postępowania karnego, w tym także przepis art. 526 § 2 k.p.k. Logiczno-językowa wykładnia tej regulacji wskazuje, że podmiotem profesjonalnym wskazanym w tym przepisie musi być osoba inna niż sam oskarżony lub obwiniony. Pogląd ten jest dominujący i utrwalony w orzecznictwie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2010 r., II KZ 42/10, LEX nr 622259, Biul.PK 2010/8/14; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2009 r., III KZ 15/09, OSNKW 2009/8/65, Prok.i Pr.-wkł. 2009/9/26, Biul.SN 2009/8/8-9) i jest akceptowany przez doktrynę (zob. T. Grzegorzczak, Komentarz do art. 526 k.p.k., Zakamycze 2003, teza 5; S. Steinborn, J. Grajewski (red.) L.K. Paprzycki, Komentarz aktualizowany do art. 526 Kodeksu postępowania karnego, LEX/el. 2012, teza 13).

Uznając, że nawet strona będąca sama adwokatem lub radcą prawnym nie może samodzielnie, prawnie skutecznie, sporządzić i podpisać kasacji, w judykaturze wskazuje się na ważki argument funkcjonalny. Chodzi mianowicie o to, aby kasację wnosił podmiot, który – nie będąc zaangażowany osobiście w wynik prawomocnie zakończonogo postępowania – wykaże możliwość wystąpienia uchybień, stanowiących podstawę owej skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2010 r. IV KZ 73/10, OSNwSK 2010/1/2532). Niewątpliwie bowiem brak emocjonalnego podejścia do sprawy sprzyja formułowaniu argumentacji merytorycznej, która przecież na etapie postępowania kasacyjnego, dotyczyć może jedynie płaszczyzny normatywnej, a nie kwestii ustaleń faktycznych, a tylko te ze swej istoty są lepiej znane samemu oskarżonemu lub obwinionemu. Tymczasem formułowanie zarzutów rażącej obrazu przepisów prawa dla swej skuteczności wymaga obiektywnego profesjonalizmu, dzięki któremu łatwiej można dostrzec i wykazać ewentualne uchybienia Sądu drugiej instancji.

Należy również podkreślić, że jeżeli obwiniony wykonuje zawód adwokata lub radcy prawnego, to w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym przeciwko niemu występuje on jedynie w roli obwinionego, a nie jako podmiot profesjonalny reprezentujący stronę. Przyjęcie stanowiska o możliwości łączenia tych dwóch ról procesowych, w świetle warunków dopuszczalności kasacji w postępowaniu dyscyplinarnym, należy uznać za niedopuszczalne, jako że stanowiłoby ono obejście wymogu określonego w art. 526 § 2 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze orzeczono jak w postanowieniu.